

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

gørelse, der følger umiddelbart efter de af det ærede medlem citerede sætninger. De lyder — med den højtærede formands tilfaldelse —:

„Om der så arbejdes videre, det tror jeg nok. Det er muligvis gået op på regeringsplan, men det ved jeg ikke noget nærmere om.“

Udtalelsen har altså en noget vaklende karakter.

Det er imidlertid tvivlsomt, om der bør fastsættes faste regler om berigtigelse af en i et interview eller et foredrag falden urigtig udtalelse. Vi står her over for et uhyre kompliceret felt. Jeg kan her henvise til en svensk betænkning fra maj 1962. Af denne betænkning fremgår det, at man i Sverige har overvejet at indføre lovbestemmelser om en ret for den, der føler sig skadet eller krænkede af en urigtig oplysning i en udsendelse, til at få en berigtigelse udsendt, men at man helt har afvist at stille forslag om sådanne bestemmelser. Betænkningens konklusion kan give yderligere grundlag for tvivl, om hvorvidt der bør fastsættes regler om berigtigelser, men både radioens ledelse og jeg vil opmærksomt følge forhandlingerne herom, når sagen behandles i Nordisk Råds møde i februar i Oslo.

Hvad endelig det konkrete spørgsmål til mig angår vedrørende radioens og fjernsynets ansvar over for presseloven, må jeg sige — der er her tale om lovens § 9 — at der ikke er noget ansvar efter presseloven. Efter oplysning fra justitsministeriet kan presselovens bestemmelser ikke bringes til at gælde for radioens og fjernsynets udsendelser.

Gottschalck-Hansen: Da den foreliggende sag drejer sig om en berigtigelse, må jeg indlede med at give en undskyldning, fordi jeg i første omgang sagde redaktør Robert Jakobsen. Det skulle være Robert Christianesen. Jeg berigtiger, jeg gør det omgående, og jeg gør det med glæde.

Jeg vil gerne takke den højtærede minister for svaret og er for så vidt tilfreds med, at den højtærede minister i det foreliggende tilfælde er enig i den betragtning, at man passende kunne have dementeret den forkerte oplysning. Jeg ønsker ikke under

nogen form censur indført i Danmarks radio, men derfra og så til at billige og stilltende sanktionere fejlagtige og urigtige meddelelser synes jeg er et meget langt skridt.

Den højtærede minister siger, at radioen og TV-Aktuelt ikke er nyhedsudsendelser. Jeg har altid forstået begrebet „aktuelt“, hvad enten det var i forbindelse med dagspressen, eller det havde tilknytning til de her omtalte statsinstitutioner, som nyhedsmeddelelser, og jeg kender egentlig ingen anden glose for dette aktuelt, der kan dække, end netop det, som er nyt, som er aktuelt, som man har interesse i.

Jeg mener, at hvis man ikke kan drage TV-Aktuelt og radioavisen ind under presseloven, så er man i endnu højere grad forpligtet til at være nænsom og forsigtig med de meddelelser, der gives. Det var jo ikke en hr. hvem som helst, der udtalte sig. Det var en direktør ansat under staten, direktør Helge Juul fra statens skibstilsyn. Det blev udsendt i det af staten ejede og administrerede fjernsyns TV-Aktuelt, og det omfattede i virkeligheden et forhold, der berører også det offentlige organ, som den lovgivende forsamling er.

Jeg mener, og den højtærede minister er jo også enig med mig i det foreliggende tilfælde, at det er indiskutabelt, at der er sket en forsømmelighed — jeg er ked af at bruge så stærkt et ord, men man har altså ikke været vaks nok, vågen nok. Jeg vil ønske, at der skabes mulighed og sikkerhed for, at noget sådant ikke kan gentage sig. Befolkningen må have sikkerhed. Folk har disse fjernsyn, de får meddelelsen ind i stuen, der må skabes sikkerhed for, at sådan noget ikke kan gentage sig.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Den sidste replik var jo i væsentlig grad gentagelse af de først fremsatte synspunkter. Jeg er enig med det ærede medlem om, at vi fortsat må have opmærksomheden henvendt på dette punkt, og det sker også naturligt i tilknytning til det, der foregår i Nordisk Råd, og det foregår dér inden længe.

Hermed sluttede spørgsmålet.